

CARTA DOMINICAL

28 DE MAIG DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA El cel a la terra

Podem considerar que ens trobem en el punt conclusiu de la missió de Jesús a la terra. Aquesta missió consistia a portar el cel a la terra, perquè tots nosaltres visquéssim l'alegria de la salvació.

Tot havia estat objecte de promeses, que Déu havia fet al seu poble, mantenint la seva esperança i el seu ànim en el camí. El mateix Jesús ho havia anunciat. Ara estem davant la realitat del seu compliment. Entenem la tensió de l'espera alleujada únicament per la pregària silenciosa i expectant i per la presència dels germans compartint els mateixos sentiments. I compartim també l'alegria desbordant d'aquells primers germans que sostenien l'ànsia de veure dins d'un mateix a Déu i la seva voluntat, de viure la comunió d'amor fratern guardant la diversitat, la força i la llibertat per donar testimoni de la fe, d'una fe més clara i ferma, d'experimentar un nou poble... No seran ells els qui projectaran i portaran a terme les transformacions oportunes perquè tot canviï. Només s'han d'esperar plegats en oració.

Ens trobem a "la sala de dalt de la casa", amb el sostre obert al cel. Com sempre que Déu ha volgut provocar un nou inici en la història, l'Esperit Sant irromp a la terra (Maria en l'Anunciació, Jesús en el Baptisme del Jordà) provocant una autèntica transformació. L'Esperit no es dona "en general", sinó a cadascun, adquirint cares i maneres diferents i iguals alhora. Els apòstols estan disposats en forma de "u", formant un col·legi unit, en el centre del qual hi ha Maria.

La Mare de Déu a la Pentecosta. En algunes icones apareix presidint el Col·legi Apostòlic, fins i tot sostenint als seus genolls el llibre de les Escripcures, com a mestra que ensenya als

seus deixebles els secrets de la Paraula de Déu; en altres no apareix, segons diuen, perquè pensaven que la "plena de gràcia" ja posseïa l'Esperit en plenitud, ja era Església i no necessitava una nova efusió de l'amor de Déu... Preferim veure-la formant part del nostre poble, acompanyant-nos com a referent de la veritable Església.

A la part inferior s'obre un buit fosc en què veiem un ancià coronat, que porta un drap a les mans amb uns rotlles escrits. L'Església resplendent a Pentecosta té al seu costat la foscor del cosmos, ja vell, potser el món amb els seus poders, que únicament pot subsistir expectant, com diu sant Pau, esperant la il·luminació de l'Escriptura i la predicació dels apòstols.

Aquests, els apòstols, són en el germen de l'Església i constitueixen la llavor d'una successió de continuadors de la seva missió, com a garants del seu vincle amb Crist i de la unitat del Poble de Déu.

Un cop més, se'ns diu que l'Església ens és donada, no és obra nostra, no és fruit d'un projecte humà (ben pensat i planificat), nascut de la bona intenció de canviar el món. Rebem l'Església com a regal, és el gran do, l'obra de l'Esperit, que transforma des de dins cadascun dels seus membres i a tots els fa viure en comunió d'amor de Déu.

El futur de la nostra Església no serà sinó una Pentecosta contínuament renovada. Ho farà l'Esperit sempre que trobi un poble expectant i orant, com aquell que amb Maria sostenia una espera activa i confiada.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Felip de Llobregat